

Vodice

19

Kak kilometer izven strnjenegega naselja premorejo Vodice še neokrnjen predel z imenom Lokarje. Le nekaj hiš je tukaj in med njimi tudi Jerajeva domačija, cilj našega današnjega obiska.

Nekdaj je hiša nosila številko šestdeset, ko pa so Vodičani lani prešli na ulični sistem, niso mogli mimo starega ledinskega imena, zato se danes pravi naslov pri Jerajevih glasi: Lokarje 28. Mogočno poslopje vzbuja spoštovanje, še bolj pa letnica, ki izpričuje, da je bila stavba zgrajena leta 1572. Bila je pri-stava graščine Križ pri Komendi. V teku stoletij je zamenjala več lastnikov, zdaj pa gospodari v njej že četrti rod s priimkom Tavčar. Polja, travniki, leseno znamenje, čebelnjak, kozolec-toplar, razgibano go-spodarsko poslopje, stara kolovozna pot — vsi ti elementi, značilni za slovensko vaško razglednico, so prisotni na tem malem koščku vodiškega konca. Zato ni čudno, da so v okolici hiše in v njej sami tekli prizori iz filma Moja draga Iza, pa tudi to ne, da so odgovorni turistični delavci prišli do spoznanja, da bi bila hiša s svojim zaledjem idealno prizorišče kmeč-kega turizma, ki se je pred leti razmahnilo po vsej Sloveniji.

Beseda je dala besedo. Ivanka in Janez Tavčar sta se z veseljem ogrela za zamisel, da bi se poleg kmetovanja lotila še turistične dejavnosti na svoji domačiji. Preko zadruga in neposredno v banki sta najela potrebne kredite in zadeva je hitro stekla. Ker žita že dolgo ne sejejo več, je bila kašča v prvem nadstropju zapuščena. Preuredila sta jo in zdaj sta tu dve lični sobici, od katerih vsaka ima poleg treh postelj še predprostor s čajno kuhinjo ter svoje stranišče in kopalnico. Novo pohištvo, izdelano v kmeč-kem slogu, ter velika mala okenca z »gavtri« dajo prostoru pečat domačnosti.

Do tu vse lepo in prav. Naprej pa je zgodba že bolj podobna naši vsakdanji realnosti. Gospodarja sta sklenila pogodbo s Kompasom in po njej se je ta de-lovna organizacija zavezala, da bo Jerajevim pošil-jala goste. Teh pa ni in ni, potarnata Janez in Ivanka Tavčar. No, od časa do časa že pošljejo koga v ta lepi

vodiški konec, a to še zdaleč ni toliko, kot so jima ob-ljubljali. Zdaj teče že tretje leto, odkar se Jerajevi uk-varjajo s kmečkim turizmom in napočil je čas, ko je treba vračati posojila. Zaslужka pa od turizma ni do-voľ, zato si morata Tavčarjeva pomagati z dohod-kom iz kmetijske dejavnosti. Turizem, ki naj bi jima pomagal, da bi posodobila domačo kmetijo, se je tako spremenil v breme osnovni dejavnosti, od ka-tere Tavčarjevi živijo.

Kje je vzrok za pomanjkanje gostov na Jerajevi domačiji? Morda v premajhni prizadevnosti odgo-vornih turističnih delavcev, ki bi morali pošiljati goste, v preskrbnosti obveščenosti ali pa v nezainte-resiranosti naših ljudi za počitek na kmetiji. Verjetno vsaka od navedenih možnosti nosi delček krivde. Žrtvi pa sta Ivanka in Janez Tavčar, po domače Je-rajeva, ki sta verjela obljubam odgovornih ter v ra-zvoj turizma na svoji kmetiji vložila vse svoje pri-hranke ter ogromno dela in časa. Na svojem domu nudita gostu prenočišče in celodnevno oskrbo. Poleg počitka se gostje prav lahko vključijo v vsak-danje življenje kmetije, bodisi kot opazovalci ali kot pomočniki pri vsakdanjih kmečkih opravilih. Navse-zadnje pa je v okolici Vodic veliko lepih turističnih točk, kamor jih popelje kratek izlet. Skratka, možno-sti za prijeten in koristen oddih je tu več kot dovolj, le izrabiti jih je treba.

Če vas bo pot vodila kdaj tu okrog, se pa le ogla-site pri Jerajevih. Navsezadnje si gospodarja goste res zaslužita, saj sta edina v naši občini, ki sta zbrala toliko poguma, da sta se kmečkemu turizmu resno lotila. Čeprav je bilo sprva kar veliko navdušencev za to dejavnost. Ko boste torej načrtovali letošnji do-pust, se spomnite tudi na to, da starodavni kmečki dvorec Jerajevih željno pričakuje nove goste. No, in če ne zdaj, vam bo presneto prav prišel, ko bo spet nastopila kaka nova bencinska kriza in boste spoz-nali, da se da tudi v bližini Ljubljane prijetno in ko-ristno preživeti počitniške dneve.

Andrej Mrak

*1x dnevnik
malega
Šiškar-ja*

Torek

Mama je rekla »Ježešmarija«, ata je zaklel, jaz pa nisem nič razumel. Po radiu so govorili, da je nekje stekel nekakšen petrolej in da bo zato treba varče-vati z vodo.

Mamo bi še nekako zastopil, da se ji namreč zdi škoda petroleja. Ob zadnjih redukcijah si je noge obrusila, predno je napolnila dve petrolejki. Sveče so pa slabe in neučinkovite. Na, zdaj pa sliši, da tako dragoceno tekočino spuščajo kar v zemljo.

Kaj pa ata preklinja, tega ne razumem. Ob redukcijah je šel spat in ga razsvetljava ni mučila, do pitne vode pa tudi nima kakšnega posebno pristnega od-nosa. Umiva se ne preveč rad (to ima po meni), pije pa špricerje, za katere je znano, da ne prenesejo pitne vode, ampak samo radensko ali sifon.

Ko se je prvo ogorčenje poleglo, je mama ugotovi-la, da petrolej pravzaprav ne more škoditi. Pred leti so ga namreč ljudje žlampali kar iz steklenic, ker je nekdo razširil novico, češ da zdravi raka in druge hude bolezni. Naša mama se raka zelo boji in je zdaj prepričana, da bo zmerno uživanje petroleja s po-močjo pitne vode blagodejno učinkovalo in jo obva-rovalo najhujšega.

Jožkotova mama, ki je prihitela k naši, da bi izme-njala mnenja in stališča, je pripomnila, da bodo zdaj v šišenskih šolah dokončno opravili z ušivostjo. Ko je bila ona še majhna, so ji lase namazali s petrolejem, če ji je le preveč gomazelo po glavi. Zdaj si bodo vsi Ljubljanci umivali lase s pitno vodo z rahlim pri-kusom petroleja, kar bo zagotovo spravilo uši v obup in se bodo preselile v druge kraje. Če bi tudi po dru-gih mestih spustili v črpališča malce petroleja, bi to nadlogo dokončno odpravili in bi lahko rekli, da smo najbolj higiensko ljudstvo v Evropi, saj je znano, da imajo uši celo v Avstriji in Nemčiji. Tam jih še vedno dražijo le z nekakšnimi šamponi, kar je zastarela metoda.

Sreda

Danes je v časopisu pisalo, da si bodo lahko lju-dje, ki ne marajo petrolejne vode, pitno tekočino sposodili pri prijateljih na obrobju msta. Ata je brž odhitel na pogajanja k znancu v Tacen, s katerim sta sklenila sporazum glede dobave ustreznih količin vode. Za protiuslugo bo ata znancu dobavljal laški rizling. Pogodbo oziroma sporazum sta zalila na kredit oziroma z avansom v obliki dveh litrov rizlinga, nakar je v sporazumevanje posegla mama in ata grobo odvlekla domov. Občutek imam, da je mama pristašica trde roke in ji bo to nekoč še škodilo...

Lojze Dežman razstavljal v Colorju

V sejni sobi tovarne Color v Medvodah je razstavljal slikar amater Lojze Dežman iz Kokrice pri Kra-nju. Avtor se je pri iskanju slikarske motivike naslonil na objekte naše kulturne dediščine, upodob-ljeni kmečki vozovi, kozolci in seniki pa so vzbudili zanimanje številnih obiskovalcev.

tv-15 naš
TOVARIS

Ne prezrite!

Prispevke za naslednjo številko
pričakujemo do 5. aprila 1985

tribuna 15